

Vízkereszt 2012.

Bevezetés

Vízkereszt ünnepéhez szorosan kapcsolódik egy csillag. Ezt a csillagot nem lehetett összetéveszteni sem leszálló repülővel, sem katonai helikopterrel, sem szállodai reklámfelirattal. S ahol megállapodott, ott egy több mint szerény hajlék állott, s nem három csillagos, hanem csak egy, de ezért az egyért a bölcsek bejárták a fél világot. S leborultak egy gyerek előtt!

A napkeleti bölcsek hitével jöttünk e mi ide a templomba? És az ő hitükkel borulunk e le a Kisdéd előtt? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Jézus Krisztus, Akiben beteljesedtek a jövendölések és ígérek: Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, Akiben Isten kiárasztotta irgalmát az egész emberiségre: Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Aki a Benned hívőknek megadod, hogy meglássák Istent: Uram irgalmazz!

Evangélium után

A mai bibliai szövegekben, három változatban is egy nagyon fontos igazság, egy valóban boldogító felismerés fogalmazódik meg. Nevezetesen az, hogy: Isten nemcsak egyetlen népnek, egészen pontosan nemcsak a kiválasztott zsidó népnek, de minden népnek, úgymond: a "pogány népeknek" is Istene. S mint ilyen Isten, akarja, hogy a népek -kivétel nélkül mind -üdvözüljenek.

Az olvasmányban Izajás próféta, mindenféle megkülönböztetés nélkül, népekről -úgymond -, a "*népek áramlásáról*" beszél, akik fölött

előbb-utóbb "*ott ragyog az Úr dicsősége*".

A szentleckében Pál apostol, aki -mint köztudott -a választott nép fiaként vérbeli zsidónak született, élete szekerének a rúdját 180 fokban megváltoztató damaszkuszi személyes élménye és annak nyomán kiérlelődött belső meggyőződése alapján ugyanerről a témáról ír meghatóan szép és meggyőző sorokat Efezusban élő híveinek. Levelében szó szerint ez áll: "*Jézus Krisztusban a pogányok is társörökösök, tagjai az egy testnek* (vagyis az egyháznak), *és az evangélium által részesei az ígéreknek*. Mai szóhasználattal azt mondja valójában: zsidók és pogányok teljesen egyenlő rangú "polgárai" Isten országának.

Az evangéliumban Máté idegen nációjú és kultúrájú különös jövevényekről, mágusokról, messi Keletről Jeruzsálembé érkezett bölcsekről beszél, akik tehát nem zsidók, akiket -személyes vallomásuk szerint -újuk során egy rendkívüli fényességű csillag vezetett.

Érkeztük és az újszülött király után izgatott érdeklődésük hallatán -mint hallottuk -"*megrémült Heródes király, s vele egész Jeruzsálem*". A féltékeny és kegyetlen uralkodó az "*újszülött*" elveszejtése céljából azon nyomban gonosz tervet eszelt ki, amelynek végrehajtásában aktív szerepet szánt, a hozzá bekapogó bölcseknek is. Ők azonban lelkiismeretük szavát követve nem a gonosz királyra, hanem a csillagra hagytakoztak, s így zarándokútjuk végén meg is találták -úgymond -a "*házat*", benne a Gyermeket, vagyis Megváltójukat, s lerakták örömük és hódolatuk jeléül az összes népek képviselőiben ajándékaikat: a mir-

hát, a tömjént és az aranyat. S aztán dolguk végeztével nem a Heródes által tervezett úton, hanem más úton tértek vissza hazájukba.

Az elmondottak nyomán, a magunk számára fontos és eligazító tanulságokat vonhatunk le. Nem az emberek szándéka, hanem Istennek az üdvözítő terve valósult meg, amikor a különféle népek összegyülekezéséből Jézus egyetemes egyháza fokozatosan megszületett. És azóta sincs ez másképpen. Egészében Isten kezében van a történelem. Az események alakulásában Istené az elsődleges szerep. Az általa kijelölt úton nemcsak a zsidó pásztorok, de nyomukban a népek képviselői, a napkeleti bölcsek is megtalálták az embert *bűneitől* megszabadító Krisztust. S mindennek egyszerű a magyarázata: a hívásra elindulással válaszoltak.

A napkeleti bölcseket különleges égi tünemény, égi jel vezette el Krisztushoz. Napjainkban nem tüneményes és nem is égi jel, hanem a Földünket behálózó pénzügyi maffia vezeti az embereket, s népeket nem Krisztushoz, hanem a népek katasztrófájához.

Nem tudom, hogy ez a jel, milyen irányú elmozdulásokat eredményez az egyes emberek lelkében? Szolgalelkű rabszolgái akarnak e lenni a Mammonnak? Vagy szabadok?

Az igen mélyre süllyedt emberi ségnek adott eme isteni jelekre, jelenségekre, elindulnak-e az emberek az istenkereső úton? Nem adnak-e le valamit gögös istentagadásukból? Nem adnak-e le valamit, a másik embert fi-

gyelembe sem vevő liberális individualizmusukból? S megszületik-e lelkükben a másik ember, a bajba jutott iránti szolidaritás? S felerősödik-e ez bennük életet gazdagító, s nemesbítő magatartássá?

Nem tudom, de úgy gondolom, hogy a katasztrófa mindenkit elgondolkodtat, és mindenkiben előidézi érzelmi változást is. Szeretném hinni, hogy jó irányban.

De lehet, hogy tévedek. Lehet, hogy amint Jézus korában, úgy ma is, ha fel is figyelnek a jelzésekre, de nem hallják ki belőlük a nekik szóló isteni figyelmeztetést, s az isteni hívást, és nem szedelőzködnek, és nem indulnak el az Isten felé vezető úton.

Egy helyben topognak és tétlenkednek. Sültgalambvárók! Nem mernek a jövőbe nézni, mert az ijesztő, és tenni is kellene valamit még nekik is azért, hogy az be ne következzenek.

Igenis, kéz a kézben, el kell indulni: vagy az angyali szó, vagy a különös "csillag", vagyis valamilyen "jel", ahogy a II. Vatikáni zsinat után mondani szoktuk: az "idők jeleinek" a hatására. De hogyan mondja Váci Mihály, a költő: "nem elég elindulni, mást is hívni kell, s csak az hívjon magával, aki vezetni mer".

Az elindulás és vezetés bátorságához kérjünk ma, vízkereszt ünnepén, magunk és mindannyiunk számára Istentől a tisztánlátást, a bölcs döntést és a célbaéréshez vezető úton való járáshoz hathatós égi segítségét.

Amen

F. F.